

MOYERSOEN, Ludovic, advocaat, politicus (Aalst 1 augustus 1904).

Hij werd in 1927 te Leuven doctor in de rechten en in 1928 licentiaat in de politieke en sociale wetenschappen en vestigde zich als advocaat te Aalst. Van 1946 tot '68 was hij voor de Christelijke Volkspartij kamerlid voor Aalst. Hij was achtereenvolgens minister van Justitie (1950-'52), van Binnenlandse Zaken (1952-'54) en van Landsverdediging (1965-'66).

In de periode tussen beide wereldoorlogen was Moyersoen reeds vroeg bedrijvig bij de Vlaamse katholieke jongeren en in de katholieke partij. Van meet af, en ook later steeds opnieuw, heeft hij het Vlaams-nationalisme afgewezen. Zo viel hij met Louis Kiebooms e.a. in een artikelenreeks Naoorlogsche studentenpsychologie (De Standaard 8-11 november 1927) het Algemeen Katholiek Vlaamsch Studentenverbond en zijn nationalisme aan; in 1935 volgde hij Edmond Rubbens en werd medeondertekenaar van diens manifest Vlaamsch-Katholieke Politieke Jeugd (z. aldaar). In dezelfde geest verwierp hij na de oorlog herhaaldelijk de federalistische oplossing.

Als minister van Justitie kon hij, door het systeem van de voorwaardelijke invrijheidsstelling op grote schaal toe te passen, een geleidelijke liquidatie van het repressievraagstuk tot stand brengen. Hij stelde tevens een einde aan de uitvoering van de doodstraf.

In 1952 kreeg minister Moyersoen de opdracht een nieuwe wet te ontwerpen, om de moeilijkheden te ondervangen die gerezen waren na het bekend worden van de uitslagen van de talentelling van 1947. In een aantal Vlaamse gemeenten was een verrassend sterke aangroei van de Franstaligen vastgesteld, waardoor die gemeenten van het Nederlandse naar het tweetalige of Franse taalregime dreigden over te gaan. De resultaten werden echter van Vlaamse zijde betwist. Moyersoen diende een wetsontwerp in dat de zgn. mobiliteitsformule uit de wet haalde en de gemeenten een definitief taalregime bezorgde. Dit ontwerp voorzag voor de Brusselse agglomeratie een uitbreiding tot 19 gemeenten - uitbreiding die sinds 1935 door de wet

op het taalgebruik in gerechtszaken was aanvaard - maar stelde een einde aan het regime dat aan iedere gemeenteraad toeliet de taal van de inwendige diensten zelf te bepalen, door de volledige gelijkstelling van beide talen op te leggen. Dit ontwerp werd in de Senaat door een grote meerderheid gestemd, en voor het eerst in de geschiedenis werd het door al de verkozenen van het Vlaamse land goedgekeurd. In sommige Brusselse kringen brak een heftige reactie los. Het ontwerp werd door de Kamer nooit in behandeling genomen, ook niet door de terzake bevoegde commissie. De algemene verkiezingen van 1954 brachten het ontwerp tijdelijk in de doofpot. Moyersoens opvolger P. Vermeulen werd verplicht de uitslagen van de volkstelling te publiceren. Een interpellatie van Moyersoens kon niet meer baten.

WERKEN: *Prosper Poulet en de politiek van zijn tijd* (1946); - *De evolutie der linkse partijen in anti-godsdienstig opzicht* (1955); - *Wat biedt de liberale partij*, in *Tijdschrift voor Politiek* (oktober 1957, p. 238-247); - *Le problème des frontières linguistiques*, in *Res Publica* (1960, p. 20-27); - *Federalisme: een bedrieglijke oplossing voor Vlaanderen*, in *De Standaard* (5 oktober 1961); - *De jongste taalconflicten in België. Een poging tot objectieve en synthetische voorlichting*, in *Katholiek Staatskundig Maandschrift* (oktober 1963, p. 260-265); - *De evolutie der taalwetgeving sinds 1930*, in *Liber Amicorum August de Schryver, Minister van Staat* (1968, p. 572-594).

JANINE BEYERS-BELL